

Οι Ζωές Μας Σε Αναστολή

Εδώ και 8 μήνες, με αφορμή την εξάπλωση της λοίμωξης covid 19, ένα νέο καθεστώς «έκτακτης ανάγκης» έχει στηθεί και επιβάλλει μέτρα και πρακτικές που αγγίζουν τα όρια του πιο δυστοπικού σεναρίου. Μέτρα που κοιτάνε προς την κατεύθυνση του απόλυτου κοινωνικού ελέγχου, της βίαιης εκπεθρόνωσης και της άνευ όρων υποταγής στην απαξίωση της ζωής μας. Η περαιτέρω επιδείνωση των συνθηκών εργασίας, οι απολύσεις, η τηλεργασία, η διδασκαλία εξ αποστάσεως, ο απόλυτος εγκλεισμός μεταναστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, η απαγόρευση των συγκεντρώσεων, της κυκλοφορίας και των συναθροίσεων, η αστυνομοκρατία, ο αποκλεισμός πάρκων και πλυσιών είναι ενδεικτικά της κρατικής διαχείρισης στο όνομα της «πανδημίας». Με πρόσχημα την «προστασία της δημόσιας υγείας» και αρρωγούς τα ΜΜΕ, τα επιστημονικά επιτελεία και τις δυνάμεις καταστολής, κράτος και κεφαλαίο επελαύνουν πάνω στις ζωές μας.

Τα τελευταία χρόνια, αλληλεπλήρητες «κρίσεις» σε παγκόσμιο επίπεδο ανάγονται σε επικλήσεις για την οξύτερη σκλήρυνση ενός συστήματος που διαρκώς ξερνάει εκμετάλλευση και καταπίεση. Στο όνομα μιας νέας «κρίσης», αυτή τη φορά «υγειονομικής», μπορούν και δικαιολογούνται μια σειρά μέτρων, όπως κρατικές παροχές σε ΜΜΕ, επιχειρηματικούς καθοσσοούς (βλ. ΑΕΓΕΑΝ) και τράπεζες. Την ίδια στιγμή που η ρητορική περί «ατομικής ευθύνης» συνεχίζεται, επιχειρώντας να ξεπλύνει τις κρατικές αποφάσεις που κάθε άλλο παρά για την προστασία της υγείας μας λαμβάνονται, η καταστολή οποιασδήποτε μορφής αντίστασης και απειθαρχίας αποτελεί σταθερό διακύβευμα της κρατικής εξουσίας. Αποδεικτικά αυτών των προθέσεων είναι η απαγόρευση και καταστολή των διαδηλώσεων, η ενίσχυση των αστυνομικών δυνάμεων με χιλιάδες προσλήψεις και εξοπλισμό, καθώς και χουντικής προέλευσης διατάγματα, όπως η απαγόρευση της συνάθροισης άνω των 4 ατόμων κατά τη διάρκεια της επετείου του Πολυτεχνείου.

Πέρα από την επίθεση στα αγωνιζόμενα κομμάτια, η απαγόρευση κυκλοφορίας και συναθροίσεων, καθώς και τα εξοντωτικά πρόστιμα έχουν επιβάλει ένα καθεστώς ασφυκτικής επιτήρησης στις κοινωνικές επαφές εκτός εργασιακού χρόνου, επιχειρώντας να κανονικοποιήσουν στην κοινωνική συνείδηση τη διαδρομή «δουλειά-σπίτι,σπίτι-δουλειά». Στο στόχαστρο βρίσκονται οι φιλικές και συντροφικές σχέσεις που δημιουργούνται έξω από το συχνά ασφυκτικό οικογενειακό περιβάλλον, καθώς και οι δημόσιοι χώροι, τα πάρκα και οι πλυσιές. Εκεί όπου μπορούμε να συναντιόμαστε μακριά από το εμπόρευμα και την κατανάλωση, να γνωριζόμαστε, να επικοινωνούμε, να χτίζουμε σχέσεις και να σπάμε στην πράξη την εξατομίκευση και την απομόνωση. Από την πρώτη κιόλας каранτίνα, οι συναθροίσεις σε ανοιχτούς χώρους (πάρκα, πλυσιές, παραλίες, βουνά) ποινικοποιήθηκαν και καταστάλησαν βίαια με το πρόσχημα ότι αποτελούσαν «υγειονομικές βόμβες», την ίδια στιγμή που χιλιάδες εργαζόμενοι/οι συνεχίζουν ακόμα και σήμερα να στοιβάζονται στα ΜΜΜ και να εργάζονται σε συνθήκες «γαλήρας» (σούπερ μάρκετ, εργοστάσια, νοσοκομεία, μεταφορικές κ.α.).

Και φυσικά το βίωμα του εγκλεισμού κατά την καραντίνα έχει ταξικό πρόσημο, μιας και είναι δυσβάσταχτο για όσες/ους αναγκάζονται να στριμώχνονται σε λίγα τετραγωνικά ή σε υπόγεια, σε αντίθεση με όσες/ους έχουν το προνόμιο να ζουν σε ευρύχωρα διαμερίσματα και βίλλες. Σε φτωχές και υποβαθμισμένες περιοχές, η ανάσα που προσφέρει μια βόλτα σ' ένα πάρκο ή μια πλατεία είναι προϋπόθεση για ζωή. Μια τέτοια περιοχή είναι και τα δυτικά προάστια, και το πάρκο τρίτη είναι ίσως ο μοναδικός χώρος για συνάντηση, άθληση και περίπατο για χιλιάδες κατοίκους που ζουν στο ασφυκτικό περιβάλλον της μητρόπολης. Στη διάρκεια της πρώτης καραντίνας, η πρόσβαση στο πάρκο - όπως και σε όλα τα πάρκα, άθλη και πλατείες - είχε απαγορευτεί, οι πύλες του κλειδώθηκαν και υπήρχε αστυνομική επιτήρηση. Ένα ενδεχόμενο νέο κλείσιμο του πάρκου σηματοδοτεί την περαιτέρω απαξίωση των ζώων μας και, ως εκ τούτου, η απαγόρευση της πρόσβασης σε έναν από τους ελάχιστους ελεύθερους χώρους όπου μπορούμε να συναντηθούμε, να τρέξουμε, να παίξουμε, να χαρούμε τον ήλιο και τη γη, δεν μπορεί παρά να συναντήσει την έμπρακτη αντίστασή μας.

Δεν συντασσόμαστε με τις προταγές της εξουσίας και το καθεστώς φόβου που έχει επιβληθεί. Στεκόμαστε απέναντι σε λογικές αναπαραγωγής των κυρίαρχων όρων και υποδεδειγμένων σχέσεων, και οργανώνουμε τις αντιστάσεις μας. Απέναντι στον κοινωνικό έλεγχο και την έρμη που επιχειρεί να επιβάλει, να προτάξουμε την αλληλεγγύη και την συλλογική φροντίδα.

**ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ,
ΘΑ ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ ΑΠ' ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΝΑΧΑ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ**

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ
ΝΑ ΔΙΑΣΠΕΙΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΙΟ ΤΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ**

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΚΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ ΤΡΙΤΣΗ

ΑΓΡΟΣ

αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος στο πάρκο τρίτη